

това, и често ми се струваше да съм сполучилъ колкото е възможно. По нѣкога то навиваше, и тогава се червѣяхъ за слабостта си.

Съсзъ сичко това въ злочестията си, казвахъ си, не съмъ ли честитъ, че съ ми дали една тъмница на земята, да гледа у тоя дворъ дѣто близо при мене едва да играе това дѣте, съсзъ което си приказвамъ, макаръ нѣмишката, нѣ сладко за сърдцето ми? О! колко е чуденъ разумътъ на човѣкътъ! Колко нѣща си казвами единъ на други съсзъ тѣзи хиляди ренкове, на които помагатъ физиономията и погледътъ! какъ знае то на усмихванѣтата ми да дава приятнитѣ си движения! или да ги измѣнява, като съгледа че не ми харесватъ! Какъ усѣща у себе си че ми е на воля да го виждамъ да милува и да е великодушно къмъ другаритѣ си! Кой ще повѣрува? отъ тоя прозорецъ можъ да служиж на това дѣте за наставникъ. Като се упражнявами взаимно съсзъ бѣлѣзитѣ, ще направимъ по-лесно помѣжду си отдаванѣто на видентѣ си. Колкото по-много ще види то, че умътъ му се изострюва и се огладюва съсзъ мене, толкосъ по-много ще ме обича. Ще бждж за него генийтъ на разумътъ и на добрината; то ще се навикне да ми повѣрява скърбитѣ си, удоволствията си и надѣждитѣ си; а азъ да го утѣнявамъ, да му вдѣхнувамъ благородни чувства, да го оправямъ въ сичкото му поведение. Може както забавятъ така отъ мѣсець на мѣсець да се изрекжтъ върху сждбата ми, ще ме оставятъ да умрж тука; може да оставятъ това дѣте да порасте прѣдъ очитѣ ми, и да го употрѣбжтъ на